

[Mimi Jakobsen]

nologiseret ud af den private sektor. De har ikke brug for husassistenter og hjemmehjælpere i den private sektor, og derfor er der behov for, at vi får gjort op, hvor mange forskellige muligheder vi skal spille på, og det er rigtig mange, for folk er jo vidunderligt forskellige.

Men jeg vil gerne understrege og runde af med at sige endnu en gang, at ingen kan få overbevist mig om, at det er lykken at gå på en passiv ydelse år efter år. Men så har vi selvfølgelig også en forpligtelse til at finde et system, som OECD også anbefaler. Man siger, at de er alt for længe på dagpenge. Ja tak, men hvad så? For at skubbe folk fra dagpenge over på kontanthjælp, det er jo bare et andet passivt system. Det løser ingen problemer, det giver snarere folk et ekstra gok i nødden, for trods alt er det i folkemunde mere respektabelt at have sine dagpenge end at være på bistand.

Om overførselsindkomsterne vil jeg gerne sige, at vi i CD ikke er tilhængere af den filosofi, der siger, at hvis der nu kommer et stigende antal folk på overførselsindkomst – og det er jo det, der sker, det er derfor, de stiger – så må man reducere ydelserne for alle dem, der er det. Det er ikke svaret, det er ikke logikken for os at se. Logikken må være, at vi bestræber os på at gøre alt, hvad vi kan, for at der kommer færre erhvervsaktive på overførselsindkomst – også det kan vi vel være enige om.

Vi har, tror jeg, støttet samtlige initiativer, der er kommet fra forskellige ministre om at aktivere folk, og det er så specielt de unge, vi har koncentreret os om. Det er fint, det står vi stadig væk ved, det skal jeg skynde mig at sige, men der er noget paradoksalt i, at vi aktiverer og stiller krav op til 25 år, siger, du skal gøre noget, du skal bestille noget, du skal yde noget for at få dine ydelser og for at komme i gang igen. Men når man er over 25 år, stiller vi krav om, at de absolut ikke må bestille noget, de skal være til rådighed, og det gælder samtlige ledige.

Jeg står helt ved rådighedsbegrebet, vi har været med til at stramme rådighedsbegrebet, men det er ikke sikkert, at det i fremtiden skal gælde alle grupper af ledige, fordi det kan virke eller kommer til at virke som narreværk, når man som SiD'eren i går aftes i tv sagde: Jamen jeg er til rådighed, men der er 600 ledige i mit område, i min fagforening, i forvejen.

Det er derfor, vi har tilbagevist forslagene om at beskære dagpenge for de langtidsledige. For hele grundfilosofien i, at hvis man skærer lidt i ydelsen, så har de et større incitament til at søge ud i job, den holder jo ikke, når der ikke er noget job, det burde da være logik.

Vi vil gerne videre med tanken om aktive-ring. I bund og grund burde det gælde alle, at enhver yder, hvad enhver kan. Alle kan ikke yde lige meget, for vi er forskellige, og når vi når dertil, at vi ikke kan yde mere, så er det, at det offentlige, samfundet, vi alle sammen træder til og giver det yderligere, der skal til. Men enhver bør i princippet yde sit.

Det kan så være i form af løntilskudsordningerne, som vi har talt om under tidligere debatter. Det kan være i form af, at man finder disse nye job frem, som vi egentlig alle sammen ønsker var der stadig væk, men som ikke kan betales af dem, der skal ansætte med 70 kr. i timen, men hvor vi må runde op. Der er masser af områder, som vi har drøftet tidligere på ugen, hvor vi egentlig alle sammen mangler hjælp: rengøring, børnepasning, servicefunktioner rundt omkring.

På samme måde afgang fra arbejdsmarkedet. Vi ser meget gerne en individuel, fleksibel pensionsalder for alle. Jeg ved godt, at med 300.000 arbejdsløse så lyder det jo som klingeling; dér gælder det vel om at få så mange ud som muligt. Ikke nedvendigtvis, for hvorfor skal det være en bestemt aldersgruppe? Hvis en arbejdsgiver og arbejdstager kan blive enige om, at de ønsker en ansættelse af en person, så må det være os totalt uvedkommende, om vedkommende så skal arbejde i 20 timer og være 68 år, eller hvad det nu måtte være. Et sådant synspunkt kan vi ikke se bort fra, med alt det vi i øvrigt går og siger på det ældrepolitiske område.

Det, de også siger, når vi så kommer, er det med skattetrykket. Hr. Svend Heiselberg var desværre også inde på det i dag, eller heldigvis, for så kan vi vende den en gang til.

Vi har i et hvilket som helst veludviklet moderne samfund nogle ting, vi gerne vil have. Vi har nogle ordninger med dagpenge og forsikringer osv. osv. Vi har nogle skoler, vi har nogle hospitaler, vi har nogle daginstitutioner, eller hvordan vi nu indretter os. Uanset hvordan vi betaler tingene, skal de betales. Noget er egnet til at blive privatiseret. CD har vist sagt nej